

Baltimore - Taxmeni

Baltimore
Taxmeni

Žena má mne přemlouvala aspoň deset let
Než farmu svou po tátovi jsem prodal za pár set
A vlak nás potom odvez až do dáleka za obzor
Tam kde ze tmy vstříc nám svítil Baltimore

V té záři městských světel které stíny mění v den
Řekla mi aniž by váhala a dál už nejedem
Někdy nadšení je nakažlivý jako černej mor
Mně se líbilo jak svítil Baltimore

A potom přišly všední dny a práce stále víc
Po práci každý večer z okna mávala mi vstříc
Ač unaven já nikdy jsem se nezmoh na odpor
Když mě vedla tam kde svítí Baltimore

Marně jsem se pokoušel svou ženu přesvědčit
Že městská záře mě vůbec nebaví
Teď chápu že bez těch světel snad nedokáže žít
A já jedu sám zas do těch míst kde slunce svítí z hor
Pro mou ženu ať si svítí Baltimore

E A E A H E (sloka)
H E H (ref)